

Lintunen

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tiedotuslehti

3/01 • Lokakuu

Puheenjohtajan Palsta

Kauniin kesän ja monimuotoisen alkusyksyn keskellä on Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen (OKY) johtokunta ja sen työryhmät kokoontuneet useasti. Työryhmien raportit johtokunnalle ovat jälleen olleet mielenkiintoisia. Asukkaiden aktiivisuus on kasvanut pariin edelliseen vuoteen verrattuna.

Tiet ja kaavoitustyöryhmä on raportoinut mm. Mäkkylän kaavan useista huomautuksista ja Lintulaaksoa halkovan bussireitin (Reserviläisen-, Nostoväen-, Kirkkalan- ja Hippiäisentie) varrella asuvien huolesta lastensa turvallisuudesta.

Ympäristötyöryhmä on todennut, että alueemme ilme on pysynyt suhteellisen edustavana siivoustalkoiden jälkeen. Myös Äijäniityn ympäristö on säilynyt ulkoilijoille ja muille alueella käyskenneille siistinä (kiitos paikallisten asukkaiden oma-aloitteisen aktiivisuuden!).

Nuorisotyöryhmän raportit Lintuvaara kasvat-
taa -projektista ovat mieltä lämmittäviä. Ehdotuksia on syntynyt esimerkiksi kotiintul-
loajoista ja reagoimisesta päihdeiden käyttöön. Projektin uusi ja hyviä ideoita otetaan vielä mielellään vastaan. Joten jos sinulla on ajatuksia siitä, miten voimme huolehtia nuorisostamme vieläkin paremmin, niin ota yhteyttä esimerkiksi johtokunnan jäseniin, niin kerromme

miten pääset mukaan tähän vapaaehtoistyöhön.

Johtokunta kävi syyskuussa audienssilla Espoon kaupungin Teknisessä keskuksessa keskustellessaan alueemme teistä. Esittelimme viranomaisille ns. vaiheittaisen kehittämissuunnitelman. Tämän suunnitelman mukaan OKY tähtää aluksi kuuteen perusparannukseen, joista tärkeimpänä mainittakoon Viidentien risteyksen rakentaminen. Näiden perusparannusten käynnistyttyä käymme vaiheittain uusien parannuskohteiden kimppuun.

Ajatuksemme kaupungin viranomaisten kanssa alueemme teiden kehittämisestä olivat samansuuntaiset. Linnuntien rakennussuunnitelma edistyy (tosin määrärahaa tien jatkolle eli Lintulaakson tien suunnittelulle ei vielä ole), Jääskeläntien perusparannussuunnitelma toteutetaan heti, mikäli päätös Puolustusvoimien komentokeskuksen rakentamisesta syntyy. Kevyen liikenteen väylää jatketaan Hämeenkyliäntieltä Vantaan rajalle. Viiden tien risteyksen perusparannus on tulossa (todennäköisesti kuitenkin vasta vuonna 2003).

Otamme edelleenkin mielellämme vastaan ehdotuksianne Lintuvaaran kehittämiseksi!

Syysterveisin

Markku Saarikoski

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen johtokunta

Raimo Henttonen
Margit Lundström, siht.
Timo Numminen
Matti Nurminen
Päivi Oittinen
Arja Pihlajisto, tiedotus
Mimmi Piirto
Markku Saarikoski, pj.
Merja Salmi-Lindgren
Leena Schmidt, talous
Anu Sipilä

Paikkalinnuntie 19 B
Nostoväentie 1 A 2
Nostoväentie 4 A
Viserrystie 6
Punarinnantie 2 B
Hämeenkyliäntie 29 B
Keltasirkuntie 7
Varusmiehentie 16
Punavarpusenpolku 3
Paikkalinnuntie 5
Hernekertuntie 6 C

pk. 548 3070, 041-441 5388
pk. 5487 687, 040-845 2644
pk. 512 2512, 040-736 0129, e-mail: timo.numminen@iss.fi
pk. 541 9244, e-mail: mato.nurminen@pp.inet.fi
pk. 548 7647, 050-353 4347, e-mail: paivi.oittinen@tapiola.fi
pk. 5484 502, fax 5418 344, pt. 5119 862, e-mail: arja@prestig.pp.fi
pk. 594 521, pt. 8502 0883, e-mail: minna.piiro@kantti.fi
pk. 5124 994, 0400-750 029, e-mail: markku.saarikoski@kolumbus.fi
pk. 541 7619, 040-516 0054, e-mail: merja.salmi-lindgren@nic.fi
pk. 5485 572, pt. 4133 3725, fax 5485 297, e-mail: leena.schmidt@sayl.fi
pk. 5481 848, 040-589 0581

Lintunen-

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n tiedotuslehti ilmestyy neljästi vuodessa: helmikuussa, toukokuussa, syyskuussa ja joulukuussa.

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen tilinumero:
Merita-Leppävaara 238618-9514

Toimitus: Arja Pihlajisto, puh. 5484 502
Levikki: 1500 kpl

Ilmoitustaulu omakotiyhdistyksen tiedotteita varten on Piken kioskin edessä ja Gallerian K-kaupassa.

Taitto: Masa Pulkkinen, Arja Pihlajisto
Painopaikka: Monila Oy, Sörnäisten rantatie 27, 00500 Helsinki

Kylä Kasvattaa Lintuvaarassa

– yhteistyötä koulujen välillä

Onko lapsillamme paha olla, kun katselemme ympärillemme ja näemme nuorten tekemiä tihu- ja jopa tuhotöitä? Entä kuinka me itse voimme ja kuinka jaksamme viedä lapsiamme eteenpäin heidän elämässään? Voisimmeko me yhdessä tehdä jotakin lastemme auttamiseksi ja turvallisten rajojen luomiseksi?

Näiden ajatusten pohjalta on ympäri Suomea käynnistynyt Koko Kylä Kasvattaa -projekteja, joilla yritetään löytää keinoja ehkäistä ja selvittää nuorten ongelmia, lisätä kasvattajien välistä yhteistyötä sekä luoda yhteisiä pelisääntöjä.

Lintuvaarassa käynnistyi Kylä Kasvattaa -tyylinen kasvatusyhteistyö viime keväänä laukaalaisen Anne Eskelisen luennon myötä. Lintuussa julkaistu ilmoitus houkutteli runsaasti yleisöä tilaisuuteen. Koska lehden jakelualueella asuu myös Mäkkylän ja Postipuun koululaisten perheitä, halusivat myös näiden koulujen vanhempainyhdistykset lähteä mukaan yhteistyöhön Lintuvaaran koulun lisäksi – monet näiden alakoulujen oppilaistahan menevät samalle yläasteelle Lintumetsään.

Missä kylä?

Lintuvaaran, Mäkkylän, Postipuun sekä Lintumetsän koulujen vanhempainyhdistysten edustajat ovat pohtineet kasvatusyhteistyön muotoja ja tavoitteita. Kaikki pitävät kasvatusyhteistyötä tärkeänä asiana, mutta aluetamme on vaikea maantieteellisesti rajata tiettyyn ”kylään” kuten maaseudulla. Varsinkin yläkoululaiset ja Postipuun englanninkieliset oppilaat tulevat varsin laajalta alueelta.

Kuitenkin juuri vanhempainyhdistys- ja luokkatyö on sitä keskeisintä Kylä Kasvattaa -ajatuksella, mikä lisää vanhempien välistä yhteistoimintaa ja sitä kautta lasten turvallisuutta, asuivatpa he sitten ”kylässä” tai sen ulkopuolella.

Yhteistyötä koulujen sisällä ja välillä

Näistä syistä toimintamme painottuu aluksi yhteistyön lisäämiseen sekä koulujen sisällä että näiden neljän koulun vanhempainyhdistysten välillä.

Kouluissa on tavoitteena tehostaa sekä vanhempainyhdistystoimintaa että luokkien sisäistä yhteistyötä, jotta vanhemmat mahdollisimman pal-

jon tutustuisivat toisiinsa ja toistensa lapsiin. Myös opettajien työn tukeminen on tärkeää. Koulut yhdistävät voimiaan järjestämällä esimerkiksi yhteisiä kasvatusaiheisia luentoja kaikille vanhemmille. Ensimmäinen tällainen tapahtuma on jo 26. syyskuuta, kun psykologi ja kirjailija Keijo Tahkokallio saapuu Lintumetsän koululle kertomaan ”kotipesän lämmöstä”.

Lapset nukkuvat ja syövät huonosti

Alueemme kouluterveydenhoitajien mukaan pahimpia lastemme terveyttä uhkaavia tekijöitä ovat niinkin itsestään selviltä kuulostavat asiat kuin liian vähäinen yöuni, epäterveelliset ruokailutottumukset ja perheiden epäsäännölliset elämäntavat. Nämä kaikki heijastuvat lasten koulunkäyntiin väsymyksenä, levottomuutena ja keskittymiskyvyn puutteena. Välillä aamupalakin jää syömättä. Päänsäryt, vatsakivut ja muut oireet ovat yleistyneet. Yläasteella mukaan tulevat myös päihteet. Monilla lapsilla ei ole kotiintuloaikoja. Videoita ja televisiota katsellaan yömyöhään, kun vanhemmat jo nukkuvat. Tietokonepelien ja videoiden väkivalta on jo arkipäivää. Kaikki tämä näkyy ulospäin pahana olona lapsissa. Saavatko lapsemme katsoa TV:stä mitä haluavat? Kumpi meistä asettaa rajat, lapseni vai minä?

Tarvitaanko pelisääntöjä?

Kylä Kasvattaa -projektien teemana on ollut mm. luoda kasvattajille yhteisiä pelisääntöjä, joissa on yhdessä sovittuja ohjeita mm. lasten kotiintuloajoista. Tällaisia pelisääntöjä kotiintuloaikoihin on luotu esimerkiksi muualla Espoossa, Vantaalla, Lahdessa, Kuusamossa, Lammilla ja viimeksi Rovaniemellä. Yhtenäisiä kotiintuloaikoja on määrätty myös muualla Euroopassa. Esimerkiksi Islannissa alle 16-vuotiaat eivät saa liikkua ulkona iltakymmenen jälkeen.

Yhteisten pelisääntöjen tavoitteena on erityisesti nuorison häiriökäyttäytymisen ehkäisy ja heidän turvallisuudestaan huolehtiminen.

Espoossakin tuntuu olevan tarvetta puuttua teini-ikäisten varsin rajattomaan elämäntapaan, josta usein aiheutuu vaikeuksia myös nuorelle itselleen.

Kyselytutkimus koteihin

Syksyn aikana on tarkoitus jakaa koululaistemme koteihin kyselylomake, jossa tiedustellaan vanhempien mielipiteitä lastenkasvatuksesta. Samoin kysellään, olisiko tällä alueella tarvetta joihinkin yhteisiin pelisääntöihin. Eli tarvitsemmeko me toinen toistemme tukea lapsiemme kasvatuksessa, haluammeko me kantaa yhdessä vastuuta jälkikasvustamme.

Yhteiset pelisäännöt ovat varmasti monessa perheessä tervetullut apuväline neuvoteltaessa etenkin murrosikäisen kanssa kotiintuloajoista. Ja mitä

nuorempana lapsi tottuu noudattamaan sääntöjä ja ohjeita, sen helpommin niihin sopeudutaan siten tosi paikan tullen.

Yhteistyön ei tarvitse olla tiukkapipoista ja sen pitäisikin olla täysin vapaaehtoista. Eikä kenenkään tarvitse aina olla osaava – välillä on luonnollista, että olemme täysin sormi suussa lastemme suhteen!

Kasvattajien välisen yhteistyön lisäämisellä ja mahdollisesti yhteisten pelisääntöjen luomisella pyrimme saamaan lapsillemme turvallisemman kasvuympäristön. Kasvatusyhteistyöhön voit osallistua jokaisena päivänä arkielämässä tai vaikka osallistumalla lapsesi koulun vanhempainyhdistyksen toimintaan.

Lisätietoja saat:

Arja Nyman

Lintuvaaran koulun
vanhempainyhdistys
puh. 040 – 764 3285

Pirjo Tikkanen

Mäkkylän koti- ja kouluyhdistys
pirjo.tikkanen@busecon.fi

Sari Pantzar-Seppälä

Postipuun koulun vanhempainyhdistys
sari.pantzar@kolumbus.fi

Juha Hirvonen

Lintumetsän koulun
vanhempainyhdistys
juha.hirvonen@helsinki.poliisi.fi

Luento lasten kasvattamisen tärkeydestä

psykologi Keijo Tahkokallio:
”KOTIPESÄN LÄMPÖÄ ETSIMÄSSÄ”

Lintumetsän koululla, os. Lintumetsäntie 10
keskiviikkona 26. syyskuuta alkaen klo 18.30

Luento kestää noin kaksi tuntia.

Koulun oppilaskunta ja yhdysoppilaat järjestävät kahvilan klo 17.45 alkaen.

Ovella kerätään kannatusmaksu 10 mk.

TERVETULOA!

Tilaisuuden järjestävät yhteistyössä:
Lintuvaaran koulun vanhempainyhdistys
Lintumetsän koulun vanhempainyhdistys
Postipuun koulun vanhempainyhdistys
Mäkkylän koti- ja kouluyhdistys

Pirjo Tikkanen

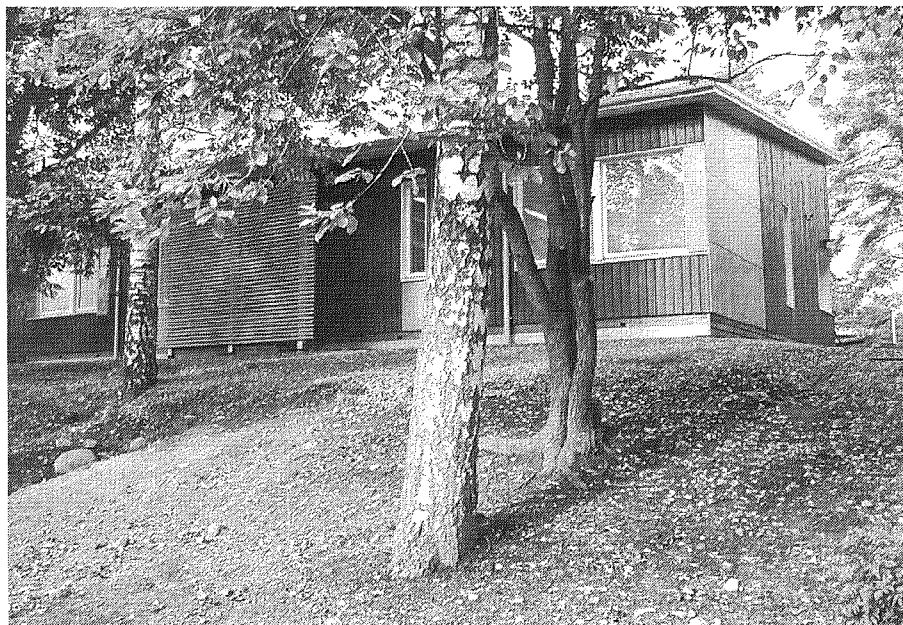
Talon ja kentän pohjatöitä oli tehty kesän ajan. Siirtokoulu toimitettiin koulun urheilukentälle elokuun alussa ja oppilaat pääsivät sisään elo-syyskuun taitteessa opiskeltuaan muutaman viikon koulun jumppasalissa. "Pikkulinnuksi" nimetyn pikkukoulun miehittivät kahden 1. luokan oppilaat. Koska Pikkulintu laskeutui kustannussyistä koulun kentälle, pidettiin koulun taholta edellytyksenä kentän kunnostamista ja laajentamista toiseen suuntaan. Näiltä osin työt ovat vielä syyskuun lopullakin kesken, koska kaatosateiden aikaan tontin pintavesien paljous yllätti suunnittelijatkin, ja osa pohjatöistä jouduttiin suunnittelemaan ja toteuttamaan uudestaan veden tehtyä tihujaan pengerrytyssä rinteessä. Itse siirtokoulu on arkkitehti Kari Ristolan käsialaa ja Tilamarkkinat Oy:n tuotantoa. Tilaa Pikkulinnussa on kahdelle luokalle, sekä aulasta on varattu tilat iltapäivähoitotoiminnalle. Kuusi vuotta sitten Lintuvaaran koulussa oli n. 180 oppilasta ja nyt on lapsia jo n. 380. Uudet tilat helpottavat lintuvaaralaisten lasten tilapulaa hetkellisesti, mutta syksyllä 2003 pitäisi Lintuvaarassa aloittaa toimintansa uusi Lintulaakson ala-asteen koulu.

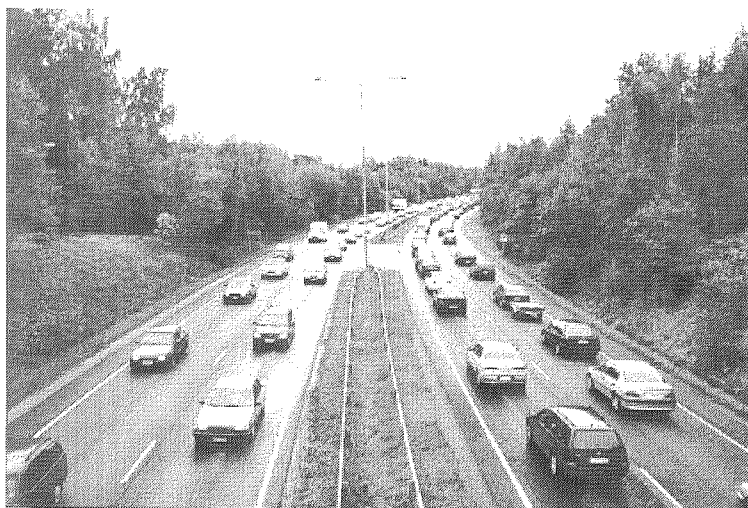

Lintuvaaran koulun kasvavia tilaongelmia helpotettiin kesän aikana uudella "viipalekoululla".

Samuli Salonen

Koirien ulkoiluttajille tiedoksi, että lasten leikkipaikat (koulujen ja päiväkotien pihalaueet) eivät ole koiranulkoiluttamisalueita, eivät myöskään koulutonttien metsiköt, kiitos!

*Miksi väki tungeksii
täällä...*

*...kun viereinen kaista
on ihan tyhjä*

Maksamaton mainos

Se on nyt totta! Lintuvaarasta pääsee Helsinkiin pahimpanakin ruuhka-aikana alle 40 minuutin, ilman vaihtoja. Ei, nyt ei ole kyse upouudesta kaupunkiradasta, vaikka upea parannus sekin on. Tämän matkan voit tehdä omalla kulkuneuvolla, aikatauluja vaihtamatta, kohtaamatta ainoitakaan liikennevaloja tai edes risteyksiä.

Kyllä se vain on mahdollista. Kyse on nimittäin ihka uudesta, kaupunkiradan kylkiäisestä, suorasta, sileästä, mutkattomasta, viettelevästä, tasaisesta

Valittavana on myös esteettinen vaihtoehto

kevyenliikenteenväylästä. Sinun tarvitsee vain kavuta vanhan, tai miksei uudenkin ratsusi selkään ja antaa sille muutama kannustava polkaisu, että joudutte rautatien tuntumaan. Ruuhkaiset risteykset voi välttää, kun hoputtaa hepooan kylän pikkuteitä pitkin ja yli Kehä ykkösen, mihin tarkoitukseen tielaitos on uurastanut monia mainioita siltoja. Tämän ruuhkarännin sisäreunaa, siis Helsingin puolta, kiertää mainio pyörätie, jota rullaamalla äkkiä huomaa olevansa Pitäjänmäellä. Tässä kohdin viimeistään, tai miksei jo Mäkkylässä, kannattaa hakeutua radan varteen, ja siinä se on. Suora putki Helsingin keskustaan. Ei kun autopilotti päälle ja menoksi. Eksyminenkin on mahdotonta. Runsaan vartin kulutta törmäät Kansallisteatterin pienelle näyttämölle. Mutta kun se taitaakin olla remontissa, tai paremminkin koko teatteri, niin parasta sittenkin mennä Linnunlaulusta yli ja lasketella vapaalla pudotuksella suoraan Finlandiatolalle. Tämä on koettu juttu – 50 vuotta vanhalla, pullamössömoottorilla, jossa on vain seitsemän vaihdetta, koko marka 13,5 km ajassa 37 minuuttia, ja minnekään sen enemmän kiirehtimättä.

Esteetikoille tämä väylä ei juuri suo nautintojaan, vaan heidän on parasta suunnistaa Perkkään kautta vanhan jätemäen yli, mistä on upeat maisemat yli Laajalahden. Matkaa kertyy hieman enemmän, mutta tälläkään taipaleella ei tarvitse sotkeutua liikennevaloihin, jos suunnistaa Pikkuhuopalahdesta Keskuspuistoon. Todelliset nautiskelijat voivat sitten mennä Tarvon siltoja pitkin Munkkiniemeen, mutta se onkin jo toinen juttu.

Tässä yhteydessä on syytä huomauttaa, että Helsinki on mainio pyöräilykaupunki. Kaikenlainen asiointi ja sukkulointi sujuu joutuisasti, kun ruuhkakohdat voi ohittaa taluttamalla pyörää jalkakäytävää pitkin tulpan ohi. Parkkipaikat löytyvät aina oven vierestä ja ovat ilmaisia.

Näin paljon etuja ei muilla vempellä hevin saatuteta, eikä vielä ole kajottu lainkaan ekologisuuteen, terveellisuuteen, taloudellisuuteen, luontoelämyksiin tai kehonrakennukseen.

**Tapaamisiin pyörätiellä toivoo
Tarja Pihlajisto**

Lintumetsän koulun kuulumisia

Outi, Kristiina ja Timo
Lintumetsän koulusta

Kasvimaan
juhannuksena

Jo koulumme perustamisvaiheessa 1998 oli selvää, että koulun takapihalle kaavoitettu kasvimaan laitetaan jossain vaiheessa toimintakuntoon ja satoa tuottamaan. Niin kävikin. Toissakesänä saimme maistella useita meheviä vihanneksia ja kasviksia ja ihastella monenlaisten kukkien väriloistoa. Toteutus hoidettiin muutaman koulumme aiheesta innostuneen opettajan ja maa- ja metsätalousoppilaiden voimin. Tuosta kokemuksesta innostuneena Lintumetsän noin kahden aarin suuruinen kasvimaan on tuottanut jo toistamiseen uuden sadon. Tänä kesänä kasvi- ja vihannesvalikoima oli edellisvuotista vieläkin monipuolisempi perinteisten lajien rinnalla kasvatettujen erikoisempien lajivalintojen ansiosta.

Koulussamme toimii myös kasvimaakerho. Tämä kerho houkuttelee aiheesta innostuneita oppilaita hankkimaan oppia kasvimaanhoitoon saloista. Mikään viherpeukalo ei suinkaan tarvitse entuudestaan olla, vaan kerhossa käytännönteiden kautta harjaantuu varmasti. Ja innostusta riitti! Aluksi jyrsimme kasvimaan mullan kuohkeaksi, jonka myös samalla perusparansimme lannoittein ja kalkein. Ja sitten alkoivatkin ne kaikkein innostavimmat puuhut. Posket hehkuen muovasimme penkkejä ja istutimme yksivuotisia- ja perennakasveja, sekä tietysti kylvimme monenlaisia siemeniä. Viimein työ oli tehty siltä osin ja alkoi kärsivällisyyttä vaativa odotus, jonka kesäinen aurinko nopeasti palkitsikin puskien vihreitä kasvintaimia mullan syvyyksistä. Epäonneakin oli. Aina ei kylvämämme siemenet itäneetkään, vaan paikkapaikoin penkeissämme oli tyhjänään ammottavia aukkoja. Niitä sitten sinnikkäästi uusintakylvöillä paikkasimme eheiksi. Lisäksi palstallamme kävi ikäviä kutsumattomia vieraita: herneet ja porkkanat lojuivat viikkoa ennen koulunalkua sinne tänne ympäri pihaa viskattuina. Asialla ei tälläkerralla olleet nuo pulskat puput, joita näimme ugeastikin, vaan tekijät olivat aivan toiset.

Kasvimaanhoito vaatii kärsivällistä ja säännöllistä hoitoa. Työtunteja ei kysytty silloin, kun autoimme taimiamme taistelemaan pahimpia

vihollisiaan, kuivuutta ja rikkaruohoja vastaan. Kuivuutta riittikin tänä kesänä etenkin heinäkuussa, jolloin helteet melkein lannistivat paitsi kasvit, myös hoitajat.

Kesän jälkeen kasvimaan näyttää kauniilta keltaisine kehäkukkineen ja keltapäivänkakkaroineen. Nyt syksyn jo tultua on sadonkorjuun aika. Persiljat ja tillit on jo korjattu, samoin punajuuret, pavut ja sipulit maa- ja metsätalousryhmän voimin. Ja keittiömämme Mirkku on noutanut ahkerasti monenlaisia kukkia kouluravintola Tikankolomme koristeeksi meidän kaikkien iloksi. Papuja, lanttua, nauriita ja punajuuriakin on maisteltu ahkerasti. Lehti- ja parsasalaatit maistuivat rapeina lisukkeina. Perunat nostetaan perinteisesti syyskuun puolessavälissä. Sateet ovat vähän hidastaneet korjuuta, mutta nyt kompostit ehtivät tiivistyä ja mataloitua uusia kasvinjätteitä vastaanottamaan. Tyhjänettyihin lohkoihin on levitetty ruohosilppua pintakompostiksi. Kasvimaan on kohta satonsa antanut ja leponsa ansainnut. Tervetuloa taas ensi kesänä seuraamaan uutta kasvun ihmettä koulumme kupeeseen!

Sätietoja kasvimaan kulmilta

Olemme keränneet kesän lämpötiloja koulumme Globe-projektiin liittyen myös kesän ajalta.

Kerätyt tiedot on ilmoitettu kansainväliseen sää-tietojen verkkoon ja ovat osaltaan lisäämässä tietämystä ilmastosta mahdollisesta muuttumisesta. Viime kesäkuu oli alussa kovin kylmä, ensimmäisellä viikolla vuorokauden minimilämpötilat olivat alle +5 astetta. Vasta juhannuksen tienoilla (19.6.) yölämpötilat alkoivat kohota selvästi kymmenen asteen yläpuolelle. Kesäkuu näytti mittausten perusteella vähäsatteiselta, enemmän vettä kertyi mitta-astiaan vain neljänä päivänä.

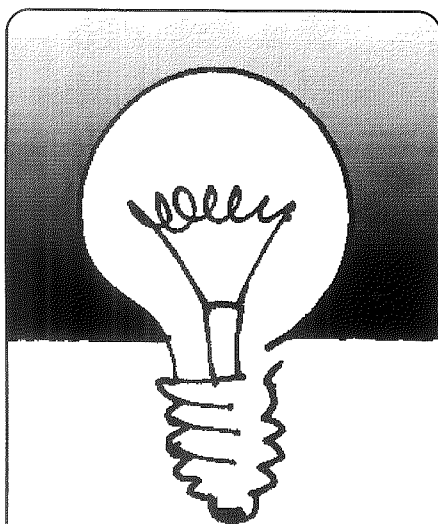
Heinäkuu olikin sitten helteinen. Koululla oli hellepäiviä, jolloin lämpötila ylitti +25 astetta kaikkiaan 13 kpl! Perjantaina 27.7. mitattiin korkein helleluku +28,2 astetta. Erikoisen hiostava oli heinäkuun kolmas viikko, jolloin ilman suhteellinen kosteus oli koko viikon yhtä päivää lukuun ottamatta yli 80 %.

Elokuu oli sekin lämmin, mutta ei helteinen. Lämpimin oli kuun puoliväli. Yli +25°C meneviä lämpötiloja emme kirjanneet kasvimaan laidalta kerätaakaan.

Keräämämme säätiedot on tilastoitu koulun kotisivun yhteyteen näkyville, josta löytyy myös tietoja ilmanpaineesta ja vaikka tuulen nopeudesta asiasta kiinnostuneille.

Jokainen juniorijalkapalloilun ystävä tietää HELSINKI CUP:n merkityksen. Joukkueita saapuu sankoin määrin useasta ilmansuunnasta heinäkuiseen jalkapallon suurtahtumaan. Kuluneena kesänä lintuvaaralaispohjainen kyläjoukkue FC89/Juventus saavutti mitallin 11-vuotiaiden sarjassa. Tässä ikäryhmässä oli yhteensä 102 joukkuetta, joukossa jopa useista seuroista kokoonpantuja. Tällainen mitallisaavutus on hyvä osoitus pitkäaikaisen ja jätteen kylätyön saavutuksista. Pojat ovat utterasti ahertaneet lintuvaaralaisen valmentajansa Velsku Jaatisen opastamina.

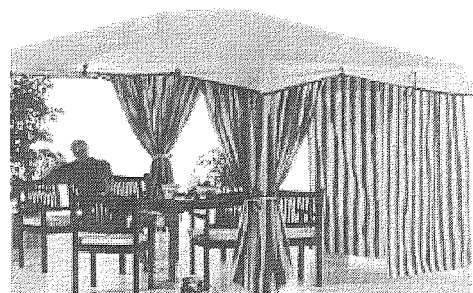
Vuoden pimein aika on kohta käsillä. Kesän valon ja lämmön jälkeen kestämmme varmasti talven tuiskut ja pimeät paremmin kuin sateisten ja kylmien kesien jälkeen. Viihtyvyys ja turvallisuus alueellamme lisääntyisi, jos kylämme asukkaat panostaisivat ulkovalaistukseen. Jo yksikin ulkovalo tontilla saisi ihmeitä aikaan!

Omakotiyhdistyksen telta

Teltoa on ollut vuokralla kesän aikana 11 kertaa. Juhlia on ollut laidasta laitaan. Välillä telta on ollut Lintuvaaran koululla vanhempainyhdistyksen juhlissa, välillä taas Lintumetsän päiväkodin kevätjuhissa, syntymäpäiviä ja häitä on ollut useampia.

Teltasta on pidetty hyvää huolta ja se on edelleen uuden veroinen.

Timo Nurminen

AKTIVO
FYSIOTERAPIA JA HIERONTA

Laadukasta fysioterapiapalvelua lähellä ihmistä

- * Lähetehoidot
- * Hieronta
- * Lymfaterapia
- * Urheiluhieronta

TARJOUS: kello 10–14 kaikki hoidot –10%

Harakantie 20, Leppävaara
puh. 09–541 331
www.aktivofysio.fi

PS. ILMAINEN PARKKI

Syksyn alkajaisiksi pidettiin perinteiset Raittikarnevaalit johon Omakotiyhdistys osallistui omalla teltallaan. Kiinnostuneiden kyselijöitten kysymyksiin oli vastaamassa omakotiyhdistyksen puolesta Margit Lundström ja Raimo Henttonen. Teltan pystyttämässä ja purkamisessa auttoi Timo Nurminen. Sää suosi perinteisesti tapahtumaa ja liikkeellä oli tuhansia ihmisiä.

Leppävaaran Raittikarnevaalit 6.9.01

“Musta Saara”

Leppävaaran suomenkielisen kirjaston vaatimattomana alkuna voi pitää lapsuutemme ja nuoruutemme aikana kansakoulussa sijainnutta pientä kirjalainaamaa. Teosten valikoima ei ollut suuri ja kirjat olivat lähinnä lahjoituksina saatuja. Lainasin sieltä “Setä Tuomon tuvan”. Se herätti kaikki hellät tunteeni, myötätunnon, säälin ja halun puolustaa sorrettuja. Siihen aikaan laulettiin suurella hartaudella hengellistä laulua “Mustasta Saarasta” sairavuoteellaan:

“Ei taivaassa ole kuolon vaaraa, ei kyyneleitä, yötäkään. Näin lauloi kerran Musta Saara, pien neekerlapsi hyvillään.”

Laulu sopi hyvin silloiseen mielentilaani. Olin juuri aloittanut kansakoulun ja saanut opettajakseni sanomattomasti ihailemani Alli Oksasen. Hän oli hyvin uskovaishenkinen ja se lisäsi mielessäni myllertävää tunnekuohua.

Piirtäminen oli mieliharrastukseni ja koko kouluaikani sain – niin kansa- kuin oppikoulussakin – aineesta kiitettävän arvosanan. Olipa kuvaamataidon opettajani Helsingin Koelyseossa pahoillaan, kun en koulun loputtua mennyt Ateneumiin.

Lapsuudesta lähtien kuvasin tapahtumia päiväkirjaani kirjoittaen ja piirtäen. Meillä oli kodissamme myös yhteinen hauska harrastus: ne perheen jäsenet, joilla kynä pysyi vähänkin kädessä, kuvasivat päivän tapahtumia piirroksin paperilappusiin. Ne kiinnitettiin nuppineulalla muutamaksi päiväksi keittiön seinälle.

Sattumukset ikuistettiin, olipa sitten kysymys kissasta, joka tuli revittyä kotiin hävittyään tappelussa tai kommelluksista, joita sattui, kun me perä-Harakan mukulat leikimme vaikkapa tervapataa Valtatien ja Jääskeläntien kulmassa. Se oli vakituinen kisailupaikkamme, sillä tienoo oli silloin niin rauhallinen, että ei tarvinnut pelätä liikenneonnettomuuksia.

“Setä Tuomon tupa” ja “Musta Saara” vetivät jokikin aikaa kaiken mielenkiintoni mustaihoisten ihmisten vaikeuksiin. Piirtelin kuvia mustakasvoisesta työstä makaamassa kädet ristissä sairavuoteellaan. Halusin tyttöressulle kaikkea hyvää ja suuressa hellyydessäni piirsin hänelle upeat pitsiset lakanat, joiden välissä potea.

Meidän äiti oli aina tunteineen kaikissa toila-uksissamme mukana. Erinomaisena näyttelijänä hän paneutui täysillä osaansa. Niinpä hän nytkin kyynelehti kanssani pienen Saara-tytön kovaa kohaltaloa ja se lisäsi jaloa tunnelmaa.

Ahtaissa oloissa monien asioiden oikea laita kuitenkin paljastuu. – Meidät lapset oli eräänä iltana komennettu “kammarin” puolelle nukkumaan. Tuttava pariskunta tuli käymään. Siinä rupatellessa äiti kertoi vierailleen huvittuneena, miten olin piirtänyt kurjuudessa elävän sairaan Saaran lepäämään hienoilla pitsilakanoilla, eikä hän ollut raaskinut oikaista asiaa ja sanoa, että todellisuudessa elämässä Saaran makuusija olisi ollut olkitai heinäkasa. Olin yleensä illanvirkku ja silläkin kertaa hereillä. Kuulin asian, jota ei ollut tarkoitettu korvilleni.

Seuraavana päivänä tiukkasin äidiltä asiaa ja sain sosiaalipoliittisen ja rasismien vastaisen oppitunnin.

Sinikka Luja-Penttilä

LAKU & OLIVER

Se on syksy, Olli! Linnut muuttavat etelään ja kohta meidän vessaan saadaan valkoinen kansi. Lumi peittää allensa sen, mikä meistä lähtee. Viestejä, meinaan.

JEEEE! Valkoinen kansi. Mutta tulee se kevät talven jälkeen ja vessasta kansi katoaa. Meidän kaikki viestit paljastuu kaikille luettavaksi.

Onneksi on fiksujakin emäntiä ja isäntiä. Osaavat ottaa talteen meidän p-meilit, jotta kaikki eivät pääse lukemaan meidän viestejä. Voi että mä tykkään pussukkakansasta!

Terveystenhoitoa 50-luvulla

Sotien jälkeen Lintuvaarassa niinkuin muuallakin Suomessa syntyi paljon lapsia. Terveystenhoitajat kävivät tuolloin kodeissa hoitamassa sairaita ja neuvomassa uusia äitejä. He rokottivat vauvat ja isommatkin lapset, opettivat äitejä valmistamaan vauvanruokaa, ompelemaan sideharsovaippoja ja auttoivat huushollitöissä. Kuulun ns. suuriin ikäluokkiin ja muistan hyvin, kun Lintuvaaraan tuli uusi polkupyörällä ajeleva terveystenhoitaja, ystävällinen, mutta lasten mielestä pelottava "piikkitäti" Brita Kaski.

Terveystenhoitaja Kaski aloitti työnsä Espoossa 50-luvun alussa. Tuolloin Espoo oli vielä harvaan asuttua "villii länttä". Kun junalla tai linja-autolla ei päässyt perille, oli turvauduttava muihin ajoneuvoihin. Lintuvaarassa oli ainakin kolme hevosmiestä – Rantanen, Svensberg ja Sundell. Heiltä sai kiperän paikan tullen kyydin niin pikaista apua tarvitsevat kuin koululaisetkin. Pienestä koululaisesta tuntuikin juhlalliselta päästä joskus Leppävaaran koulusta palatessa hevosien rattailla tai rekeen, sillä painava reppu selässä pitkä Vahlheiminmäki tuntui vieläkin raskaammalta. Raskealta se on tuntunut varmasti terveystenhoitajistakin, jotka tarvikelaukuineen hoitivat laajaa piiriänsä. Koska terveystenhoitajan työ oli tuolloin ympärivuorokautista, oli käytettävä sitä kulkutapaa, mikä kulloinkin oli saatavilla: hiihtäen, polkien tai kävellen. Moni varmasti muistaa, kuinka Lintuvaaran terveystenhoitaja Kaski polki umpihangessa polkupyörällä "potilastaan" auttamaan. Huomattava osa terveystenhoitajan työstä meni varmasti matkoihin. Viisikymmenluvun usein osoitteettomassa Espoossa oli vaikea

löytää perille. Tuolloin posti ja kyläkaupat olivat tietysti tärkeitä tietolähteitä. Siellä kyllä tiedettiin, kuka missäkin asuu.

"Piikkitätiä paossa"

Meillä oli 50-luvulla Lintuvaaran tontilla pikkui-nen mökki, jossa olimme asuneet rakennusvaiheen aikana. Me lapset olimme omineet sen leikkimökkimme. Veljeni Seppo ja siskoni Raija ovat minua nuorempia. Koska emme tuolloin vielä käyneet koulua, leikimme usein mökissämme. Se oli meille yhtä rakas kuin oma koti. Mökissä oli kolme ikkunaa, joista voi tarvittaessa hypätä takakautta ulos ja avaimella lukittava ovi. Sinne eivät päässeet "mustalaiset" eivätkä kaupustelijat, jotka vielä 50-luvulla usein kiertelivät kylillä. Ukonilmakaan ei tuntunut kovin pelottavalta, kun kolmistaan ahtauduimme viltit niskassa mökin kaappiin. Mutta yhtä ihmistä pelkäsimme. Hän oli terveystenhoitaja Brita Kaski. Kun vain näimmekin hänen polkupyöränsä lähestyvän kotiamme, syöksyimme suinpäin turvaan – tietysti omaan mökkiimme. Kaverimme olivat kertoneet kauhu-juttuja "Piikkitädistä" ja siitä, kuinka hän jo ovelta tullessa iski piikkinsä pahaa aavistamattomien lasten pakaroihin. Mutta meidän olimmekin aina varuillamme. Meitä ei "Piikkitäti" kyllä yllättäisi!

Lintuvaaran koulun "isot pojat" olivat meille kakaroillekin opettaneet seuraavat koulu-terveystenhoidosta kertovat säkeet, jotka varmaan osaltaan lisäsivät piikkikammoamme:

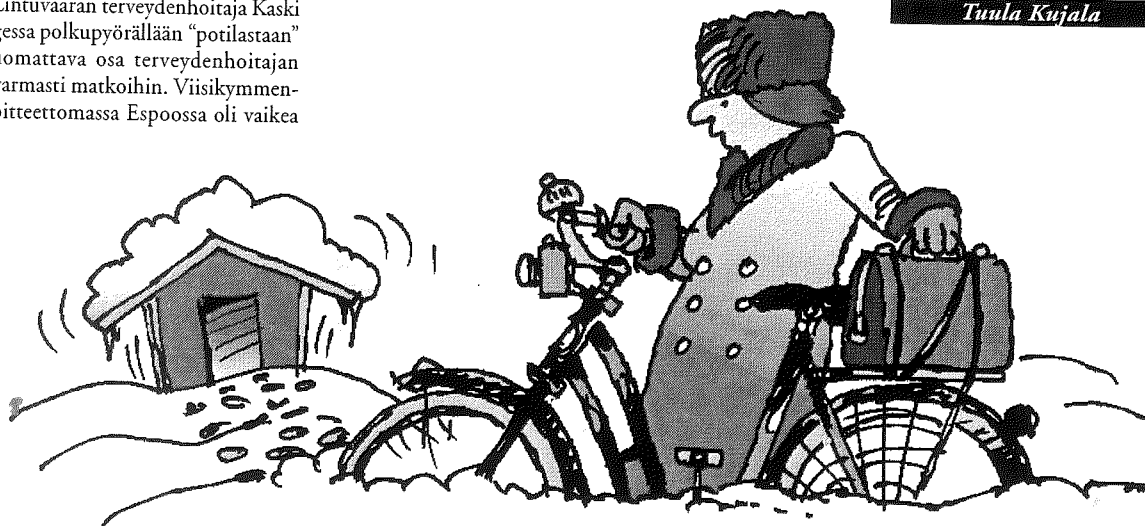
Tiedän paikan kamalan
Koulun hammasklinikan
Siellä hampaat revitään
Ikenet jää mätimään
Tiedän paikan kamalan
Lintuvaaran neuvolan
Housut alas revitään
Piikki peffaan isketään

Kerran talvisaikaan olimme kotona, kun ovikello soi. Seppo syöksyi heti ikkunaan, josko siellä näkyisi polkupyörä. Nyt oli "Piikkitäti" päässytkin yllättämään meidät! Siellähän se tuttu polkupyörä seiso hangessa ja "Piikkitäti" itse ulko-ovella. Ei auttanut muu kuin äkkiä porukalla kellariin. Sillä aikaa kun äiti meni avaamaan ovea, olimme jo kellarin oven kautta päässeet pihalle. Mutta Sepon oli rohkeimpana vielä palattava sieppaamaan mökin avain piilopaikastaan. Kun äiti ja "Piikkitäti" vielä ihmettelivät, mihin lapset katosivat, olimme jo sukkasillaan kahlaamassa umpi-hangessa kohti turvapaikkaamme. Saimme mökin oven auki ja syöksyimme kauhuissamme sisään. Ovi tiukasti lukkoon, verhot ikkunoihin, viltti niskan ja kaappiin!

Siellä kyyhötimme sydän läpättäen useamman tunnin. Vaikka olimme jo vilusta ihan kohmeessa, emme uskaltautuneet ulos. Kuulimme, kuinka meitä maaniltiin ulos tikkareilla, mutta mil-lään lupauksilla meitä ei saatu piikitettäväksi. Ik-kunasta kurkimme, vieläkö "Piikkitädi" pyörä on pihalla. Kun sitten isä iltasella palasi työstä ja va-kuutti meille, ettei ketään vierasta ole kotona, uskaltauduimme lopultakin ulos piilopaikas-tamme. Tällä kertaa säästyimme piikiltä.

Parikymmentä vuotta myöhemmin – vuonna 1972 sain itse pojan. Vein hänet sydän pamp-paillen Lintuvaaran koulun neuvolaan ensimmäi-seen rokotukseen. Siellähän se tuttu "Piikkitäti" Brita Kaski oli valkoisessa muoviesussaan vastas-sa. Yhtä aurinkoisena ja ystävällisenä kuin silloin ennen. Mutta jostain syystä kylmät väreet vielä-kin kulkivat pitkin selkää. Uskomatonta, että hän vuosikymmenten jälkeen "tunni" minut – piik-ki-kammoisen. Hän ei kuulemma ole koskaan urallaan tavannut muita yhtä hyvin piiloutuneita piikitettäviä! Mukavia eläkepäiviä ja terveisiä vain terveystenhoitaja Kaskelle, mikäli hän sattuu tä-män lukemaan!

Tuula Kujala

Tavallista
Parempi
Ruokakauppa

KIKI
SUPERMARKET

YKKÖS
halli

K-YKKÖSHALLI
MYYRMÄKI
LIESITORI 1
P: 530 8550

KIKI
SUPERMARKET

WWW.KAUPPAAN
KOTINKULJETUS
TARJOUKSET
KAUPAN OSASTOT
PALVELUPISTEET
TAPAHTUMAT
NEUVONTA
PALAUTE

K-RYHMÄ
K-NETTI.COM

JAKELUALUEET:

LANSI-VANTAA 01600-01760
ITÄ-VANTAA 01200-01530
KLAUKKALA 01800-01820
HELSINKI 00390-00440
ESPOO 02600,02610,
-620,-630,-660,-680,-710,
-720,-730,-920,-940,-970.
KAUNIAINEN 02700

PIRKKA

WWW.SUPERMARKET.FI

YHTEISTYÖKUMPPANIT

UUTUDET

MYYMÄLÄMME
ON AVOINNA:
ARKISIN 9 - 21,
LAUANTAISIN
8-18 !

Tervetuloa Ykköshallin Netti-kauppaan !

Avoinna
24 tuntia/vrk

Ykköshallin Netti-kauppa on
avoinna 24 tuntia
vuorokaudessa. Näppäile
vain www.yhalli.fi ja voit
kätevästi tilata tarvitsemasi
tuotteet meidän
toimittamana, suoraan
kotiisi. Lisätietoja
myymälässämme antaa
Ari Sihvonen
puh: 530 855 35

Anne ja Harri Sihvonen
Kauppiaspari

OIKOTIE PALVELUIHIN

Valitse palvelu

